



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Гж 2880/22**  
**8.2.2023. године**  
**Београд**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Ирене Вуковић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог “Аутосрбија акционарско друштво за промет моторним возилима, деловима и прибором Пожаревац”, Пожаревац, Ђуре Ђаковића бр. 6, кога заступа пуномоћник адвокат Александар Мајкић из Београда, Светозара Марковића бр. 65/2/7, против тужених-противтужилаца АА и ББ, обојице из ..., ВВ и ГГ, обојице из ..., које заступа пуномоћник адвокат Татјана Хаџи Лазаревић из Београда, Сазонова бр. 4/5 и туженог “Коридора Србије” д.о.о, Београд, Краља Петра бр. 21, по тужби ради исплате а по противтужби ради утврђења, одлучујући о жалбама тужиоца-противтуженог и тужених-противтужилаца изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 442/20 од 3.3.2022. године, у седници већа одржаној дана 8.2.2023. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 442/20 од 3.3.2022. године, у ставовима првом, другом и четвртм изреке и предмет у наведеном делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

**Образложење**

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да се обавезу тужени-противтужиоци АА, ББ, ВВ и ГГ, као и тужени “Коридори Србије” д.о.о, да му солидарно исплате износ од 32.548.995,80 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 14.2.2009. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужених-противтужилаца, па је утврђено да је ништав и да не производи правно дејство уговор о купопродаји непокретности закључен дана 25.5.2001. године између сада пок.ДД, сада пок.ЂЂ као продаваца са једне стране и Деоничарског друштва за промет моторним возилима, деловима и прибором са П.О. “Аутосрбија” из Београда као купца с друге стране, а оверен пред Петим општинским судом у Београду Ов бр. 6803/2001 од 30.5.2001. године, што је тужилац-противтужени дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужених-противтужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, којим су тражили да се обавезе тужилац-противтужени да им исплати износ од укупно 120.000,00 евра, и то туженима-противтужиоцима АА и ББ износ од по 35.819,45 евра, а ВВ и ГГ износ од по

24.180,54 евра, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом почев од 6.1.2001. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом “Коридори Србије” на име трошкова парничног поступка исплати износ од 48.750,00 динара, а да тужилац-противтужени и тужени-противтужиоци сnose своје трошкове поступка.

Благовременом жалбом наведену пресуду у ставовима првом, другом и четвртном изреке, побијао је тужилац-противтужени из свих законских разлога, док су тужени-противтужиоци побијали решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртном изреке првостепене пресуде у делу којим је одлучено да тужилац-противтужени и тужени-противтужиоци сnose своје трошкове, због битних повреда одредаба парничног поступка.

На жалбу тужиоца-противтуженог, тужени-противтужиоци благовремено су одговорили.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама разлога прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да су жалбе странака основане.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда орган Управе градске општине Вождовац, Одељење за имовинско-правне послове, решавајући по предлогу “Коридора Србије” д.о.о. дана 30.12.2014. године одредио је да се преноси уз накнаду у корист власника Републике Србије, а за потребе корисника “Коридори Србије” д.о.о, непокретност, неизграђено грађевинско земљиште – кат.парцела бр. ..., површине 6802 м<sup>2</sup>, ливада треће класе, уписана у лист непокретности бр. ... КО... као власништво Републике Србије, чији су носиоци права коришћења пок.ЂЂ са 3000/7444 идеалних делова, а чији су законски наследници фактички корисници ВВ и ГГ, и пок. ДД са 4444/7444 идеалних делова, чији су законски наследници фактички корисници ЕЕ, АА и ББ, ради изградње деонице Ауто-пута Е75 и Е70, Добановци – Бубањ Поток, на основу Закона о просторном плану Републике Србије од 2010. године до 2020. године, Плану детаљне регулације донице Ауто-пута Е75 и Е70 Добановци – Бубањ Поток, донетом од Скупштине Града Београда од 8.7.1999. године и по решењу Владе Републике Србије од 10.2.2014. године којим је утврђен јавни интерес за експропријацију, односно административни пренос непокретности-земљишта и објекта на земљишту ради изградње деонице Ауто-пута Е75 и Е70 Добановци – Бубањ Поток. Истим решењем обавезан је корисник овде тужени “Коридори Србије” д.о.о, да поднесе писмену понуду о висини накнаде за кат.парцелу... КО ..., површине 6802 м<sup>2</sup> а потом је након усмене јавне расправе у Одељењу за имовинско-правне послове Градске општине Вождовац између туженог “Коридори Србије” и тужених АА, ББ, сада пок.ЕЕ, као и тужених ВВ и ГГ дана 13.2.2015. године, закључен споразум о накнади на основу којег је обавезан тужени “Коридори Србије”, да истима исплати на име накнаде за пренето неизграђено грађевинско земљиште, и то ВВ и ГГ, као корисницима по 1500/7444 идеалних делова износ од по 2.713.855,45 динара, а сада пок.ЕЕ, као и АА и ВВ, као корисницима по 4444/22332 идеалних делова износ од по 2.680.083,03 динара.

Правни претходник тужиоца Деоничарско друштво за промет моторним

возилима, деловима и прибором “Аутосрбија”, као купац с једне стране и правни претходници тужених-противтужилаца, сада пок.ДД и сада пок.ЂЂ као продавци с друге стране, закључили су уговор о купопродаји непокретности, који је оверен пред Петим општинским судом у Београду Ов 6803/2001 дана 30.5.2001. године који је за предмет продаје имао грађевински објекат у изградњи на кат.парцели ..., њива река ЗКУЛ бр. ... КО ... димензија 10x8 м2 за који је уговорена купопродајна цена у износу од 1.800.000,00 динара коју су продавци примили у целости, те купцу предали у посед грађевински објекат, а споразумели су се и да се купац може укњижити у земљишној књизи без присуства продаваца када се за то стекну услови. О исплати купопродајне цене уговарачи су сачинили и признаницу у којој су продавци потврдили да су примили наведени износ од 1.800.000,00 динара, и то за објекат у изградњи димензије 10x8 м2, као и право коришћења кат.парцеле... површине 74 а и 44 м2 коју је купац овлашћен да користи за своје потребе. У признаници је констатовано да продавци неће ништа потраживати у вези наведене парцеле коју су продали по било ком основу, те да се купац може укњижити на купљеној кат.парцели ... КО ... као власник ако дође до денационализације земљишта и ако дође до експропријације када правно лице у чију је корист извршена експропријација има да исплати купцу вредност која се одреди.

Међутим, с обзиром да је првостепени суд из исказа тужених ВВ и ГГ саслушаних у својству парничне странке утврдио да на кат.парцели ... која је била предмет преноса уз накнаду решењем органа Управе градске општине Вождовац од 30.12.2014. године, није постојао објекат који је био предмет уговора о купопродаји закљученог између правног претходника тужиоца-противтуженог као купца и тужених-противтужилаца као продавца, првостепени суд најпре је закључио да је овај уговор ништав због непостојања предмета уговора. Тужилац-противтужени на коме је терет доказивања чињенице постојања објекта, сходно правилу о терету доказивања, о томе није пружио доказ, па с обзиром да објекат није уписан у јавне књиге, тужилац и није стекао својину на објекту у смислу одредбе члана 33 Закона о основама својинскоправних односа. Како из признанице произлази да је предмет уговора о купопродаји било и право коришћења, што су уговарачи желели да прикрију закључењем уговора о купопродаји објекта који није ни постојао, код чињенице да је према одредбама чланова 26 и 29 став 1 и 3 Закона о грађевинском земљишту, правни посао којим се врши пренос права коришћења земљишта које има статус градског грађевинског земљишта у државној својини, био недозвољен, нису испуњени услови за пуноважност дисимулованог правног посла о промету права коришћења. Одредбама чланова 29 став 1 и 3 Закона о грађевинском земљишту било је прописано да право коришћења из члана 26 наведеног Закона (право коришћења које има ранији сопственик неизграђеног градског земљишта) ранији сопственик може пренети само на брачног друга, потомке, усвојенике, родитеље или усвојиоце, који ово право не могу пренети правним послом на друга лица а правни посао који би био закључен противно овој одредби био би ништав.

Према томе, према становишту првостепеног суда, с обзиром да објекат на парцели која је била предмет преноса, у моменту закључења уговора о купопродаји, није постојао, тужилац, односно његов правни претходник није могао стећи право на кат.парцели ни према одредби члана 3 став 2 Закона о промету непокретности, па како ни промет права коришћења није био дозвољен, првостепени суд усвојио је противтужбени захтев и утврдио је да је ништав уговор о купопродаји непокретности

закључен дана 25.5.2001. године, док је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате износ од 32.548.995,80 динара. При томе је захтев тужиоца који се заснива на чињеници да су тужени закључили споразум на основу којег је туженима исплаћена накнада за пренето неизграђено грађевинско земљиште – кат.парцела ... неоснован у сваком случају применом одредбе члана 210 ЗОО, јер у конкретном случају није дошло до преласка имовине тужиоца у имовину ових тужених већ до преласка имовине туженог “Коридори Србије”, у имовину осталих тужених-противтужилаца.

Међутим, оваква одлука првостепеног суда за сада се не може прихватити као правилна због учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 231 став 1 Закона о парничном поступку, на коју је с правом у својој жалби указао тужилац, а што је било од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде. Учињена је и битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју такође с правом указује тужилац, јер су изостали разлози о битним чињеницама због чега пресуда има недостатака због којих се не може испитати.

Наиме, према одредби члана 3 став 2 Закона о промету непокретности (“Службени гласник РС”, бр. 42/98) који је био на снази у време закључења уговора о купопродаји непокретности закљученог између правног претходника тужиоца-противтуженог као купца и правних претходника тужених-противтужилаца као продаваца а који је оверен дана 30.5.2001. године, било је прописано да преносом права својине на згради изграђеној на земљишту на коме власник зграде нема право својине, већ само право коришћења, преноси се и право коришћења на земљишту на коме се зграда налази, као и на земљишту које служи за редовну употребу зграде. Ова одредба регулише ситуацију када су различити субјекти носиоци права својине на објекту и земљишту. Да се преносом права на објекту преноси и право на земљиште под објектом и земљишту које служи за редовну употребу објекта, било је прописано и Законом о грађевинском земљишту који је био на снази у време закључења овог уговора о купопродаји (“Службени гласник РС”, бр. 44/95, 16/97, 23/21), и то према одредби члана 19 овог Закона, уколико је реч о објекту на изграђеном градском грађевинском земљишту које према одредби члана 18 став 3 јесте земљиште на којем су изграђени објекти намењени за трајну употребу, док се према ставу 4, неизграђеним градским грађевинским земљиштем сматрају грађевинске парцеле, односно комплекси земљишта на којима нису изграђени објекти или су подигнути само привремени, односно помоћни објекти.

Према томе, за закључак о томе да ли је закључењем уговора о купопродаји непокретности који је оверен дана 30.5.2001. године а који је за предмет имао објекат, дошло до преноса права коришћења на земљишту на коме се објекат налази и земљишту које служи за редовну употребу објекта од значаја је питање да ли је уопште у моменту закључења овог уговора објекат постојао. Такође, с обзиром да је од постојања предмета обавезе правних претходника тужених - противтужилаца из уговора о купопродаји, зависила и могућност испуњења њихове обавезе (преноса права на објекту), те по том основу и пуноважност односно непуноважност уговора због предмета (члан 47 у вези члана 46 ЗОО), као и да ли је уговор о купопродаји прикривао други уговор (купопродају права коришћења), битна чињеница коју је требало утврдити је да ли је објекат на овој грађевинској парцели постојао и уколико јесте, о каквом

објекту је реч.

Чињенични закључак о овом питању првостепени суд изводи из исказа тужених АА и ББ саслушаних у својству парничне странке и оценом истих, па с обзиром да су они у својим исказима тврдили да на парцели није постојао никакав објекат, првостепени суд је закључио да чињеницу постојања објекта није доказао тужилац на коме је био терет доказивања ове чињенице, да је због тога уговор привидан и да прикрива купопродају земљишта која је била недозвољена.

Међутим, да би уопште применио правило о терету доказивања из члана 231 став 1 Закона о парничном поступку, првостепени суд био је у обавези да изведе све доказе ради утврђивања ове битне чињенице у смислу одредбе члана 229 Закона о парничном поступку уколико странка ради утврђивања битне чињенице уопште предложи доказ на којем заснива свој захтева или којим оспорава наводе и доказе противника, а како је то прописано одредбом члана 228 истог Закона. На припремном рочишту одржаном дана 27.5.2021. године, тужилац је предложио саслушање сведока, као и законског заступника тужиоца на околност стицања непокретности, државине, експропријације, коришћења свих корисничких и власничких права на предметној непокретности. Међутим, ове доказне предлоге тужиоца на рочишту за главну расправу одржаном дана 3.3.2022. године првостепени суд одбио је да изведе. При томе, према одредби члана 276 став 1 Закона о парничном поступку, битне чињенице могу да се утврђују и саслушањем странака, дакле не само саслушањем тужених, већ и тужиоца за кога се саслушава, када је реч о правном лицу, лице које је законом, прописом или општим актом правног лица одређено да га заступа (члан 280 став 2 Закона о парничном поступку). Да саслуша само једну странку, тужиоца или туженог, суд је могао да одлучи према одредби члана 278 став 1 Закона о парничном поступку, ако се уверио да другој странци, односно лицу које се има саслушати за ту странку, нису познате спорне чињенице или ако саслушање те странке није могуће. С обзиром да је тужилац предложио саслушање законског заступника тужиоца који је правно лице, првостепени суд битну чињеницу постојања односно непостојања објекта на катастарској парцели која је била предмет преноса није могао утврђивати само саслушањем наведених тужених. Правило о терету доказивања из члана 231 став 1 Закона о парничном поступку, првостепени суд могао је применити тек уколико по предлогу странака изведе доказе на којима та странка заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, и тек уколико суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди битну чињеницу. С обзиром да није саслушао законског заступника тужиоца у смислу одредбе члана 280 став 2 у вези члана 276 став 1 Закона о парничном поступку, нити сведоке које је тужилац предложио на припремном рочишту на ове околности, питање постојања објекта на катастарској парцели није могао утврдити применом правила о терету доказа.

Даље, одредба члана 90 став 3 Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/2009 са каснијим изменама и допунама) који је био на снази у време доношења решења о преносу парцеле 529/1 уз накнаду у корист власника Републике Србије, а за потребе корисника “Коридори Србије” д.о.о, прописује да је неизграђено грађевинско земљиште, земљиште на коме нису изграђени објекти, на коме су изграђени објекти без грађевинске дозволе и привремени објекти, па чињеница да је предмет преноса решењем било неизграђено грађевинско земљиште, не значи да се на

истом није налазио грађевински објекат.

При томе, првостепени суд није ценио чињеницу да је од стране тужиоца поднет захтев за легализацију објекта односно дела објекта изграђеног односно реконструисаног-дограђеног без грађевинске дозволе, а који се налази на више парцела, поред осталог и на парцели ... КО ..., на којој се према уговору о купопродаји који је оверен дана 30.5.2001. године налази грађевински објекат који је био предмет промета по овом уговору, тако да је остало неразјашњено да ли се овај захтев за легализацију односи на објекат који се налази на парцели ..., површине 6802 м<sup>2</sup> која је била предмет преноса уз накнаду према решењу од 30.12.2014. године и ко је, уколико објекат постоји, исти изградио.

Због тога је првостепена пресуда у ставовима првом и другом морала бити укинута применом одредбе члана 391 став 1 Закона о парничном поступку, а истовремено и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртом изреке побијане пресуде, јер одлука о трошковима зависи од коначног исхода спора.

На новој главној расправи првостепени суд отклониће учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које му је другостепени суд указао овим решењем па ће утврдити да ли се на катастарској парцели ... КО ..., и то делу који је каснијом парцелацијом обухватио парцелу ..., налазио грађевински објекат у време закључења уговора о купопродаји, о каквом објекту је реч и за коју употребу. Ову чињеницу утврдиће након што изведе све доказе које су странке у складу са одредбом члана 314 ЗПП већ изнеле ради утврђивања ове чињенице, док ће правило о терету доказивања применити тек уколико на основу изведених доказа и њиховом оценом, ту чињеницу са сигурношћу не може утврдити.

Даље, ће имати у виду да је према Закону о грађевинском земљишту (“Службени гласник РС” бр. 44/95, 16/97, 23/01), који је био на снази у време закључења уговора о купопродаји 30.5.2001. године, било прописано да ранији сопственик неизграђеног градског грађевинског земљишта које је у државној својини у смислу члана 33 став 1 овог Закона, има право да користи то земљиште до привођења намени, у складу са Законом о грађевинском земљишту (“Службени гласник СРС”, бр. 23/90 и “Службени гласник РС”, бр. 3/90, 53/93, 67/93 и 48/94), а према ставу 3, право прече градње на градском грађевинском земљишту у државној својини остварује се у складу са Законом о грађевинском земљишту (“Службени гласник СРС”, бр. 23/90 и “Службени гласник РС”, бр. 3/90, 53/93, 67/93 и 48/94). Ова права према ставу 4 истог члана (право коришћења земљишта до привођења намени, односно право прече градње), могу се преносити у складу са Законом о грађевинском земљишту (“Службени гласник СРС”, бр. 23/90 и “Службени гласник РС”, бр. 3/90, 53/93, 67/93 и 48/94). Међутим, поред коришћења градског грађевинског земљишта од стране ранијег сопственика, закон у члану 35 прописује и коришћење градског грађевинског земљишта које је у смислу члана 33 став 1 овог Закона у државној својини (а то је земљиште које до дана ступања на снагу овог закона одређено као градско грађевинско земљиште), у погледу којег је прописано да ће се наставити са коришћењем тог земљишта у складу са овим законом, став 1, док се према ставу 2, корисником градског грађевинског земљишта у смислу става 1 овог члана, не сматра ранији сопственик из члана 34 став 1 овог Закона. Пошто су ранији сопственици право коришћења могли преносити у складу са Законом о

грађевинском земљишту (“Службени гласник СРС”, бр. 23/90 и “Службени гласник РС”, бр. 3/90, 53/93, 67/93 и 48/94), дакле ограничено одређеном кругу лица, у који тужилац не улази, те и код чињенице да је у другом случају право располагања искључено јер корисник градског грађевинског земљишта који није ранији сопственик, наставља са коришћењем тог земљишта према одредби члана 35, док се располагање тим правом спроводи у складу са одредбом члана 22 од стране општине и по поступку који прописује општина, на основу јавног надметања или прикупљања понуда јавним огласом према одредби члана 22 наведеног Закона- располагање оваквим земљиштем свакако је било недозвољено.

Према томе, тужилац је могао постати корисник земљишта само по основу стицања својине на објекту, и то делу који је под објектом и који служи за његову редовну употребу према одредби члана 3 став 2 Закона о промету непокретности. Од ступања на снагу Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/2009) када је уведена могућност конверзије права коришћења у право својине то право тужилац није могао стећи по основу свог евентуално стеченог права коришћења, јер у случају неизграђеног грађевинског земљишта, био је потребан упис тужиоца као носиоца права коришћења на неизграђеном грађевинском земљишту у државној својини у јавној књизи о евиденцији непокретности и правима на њима (члан 101а став 1 Закона о планирању и изградњи - “Службени гласник РС”, бр. 24/2011), док је та могућност искључена у случају изграђеног земљишта, јер је то земљишта на коме су изграђени објекти намењени за трајну употребу, у складу са законом (члан 90 став 2 истог закона), дакле не и објекти изграђени без грађевинске дозволе и привремени објекти ( јер би у том случају било реч о неизграђеном грађевинском земљишту из члана 90 став 3 ), а како је регулисао Закон о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 72/2009, бр.24/2011- чланови 101 и 102).

Због тога ће даље имати у виду да према одредби члана 87 став 1 Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/2003, , који је ступио на снагу дана 13. маја 2003. године, са изменама објављеним у бр.34/2006, 39/2009), физичка и правна лица која су постала корисници неизграђеног грађевинског земљишта у државној својини до дана ступања на снагу овог закона, а којима није утврђено право коришћења из члана 84 овог закона (ранији сопственик, законски наследник, као и лице на које је ранији сопственик пренео право коришћења, у складу са законом) имају право да користе то земљиште до његовог привођења намени, с тим што у случају да се утврди престанак права коришћења од стране надлежне општинске управе, накнада за одузето право коришћења одређује се по прописима о експропријацији (став 2 и 3 члана 87 Закона о планирању и изградњи). То право имао би и тужилац уколико је тужилац стекао право коришћења земљишта по основу купопродаје објекта. Међутим, које је то право регулисано је у одредби члана 43а Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, 53/95, бр.20/2009), према којем, за одузето грађевинско земљиште у државној, односно јавној својини, кориснику тог земљишта припада право на накнаду, и то: 1) ранијем сопственику и другом лицу које право коришћења изводи из права ранијег сопственика, у смислу члана 84 Закона о планирању и изградњи ( “Службени гласник РС”, бр 47/03 и 34/06)- у висини тржишне вредности земљишта; 2) лицу које је постало корисник грађевинског земљишта у државној својини до 13. маја 2003. године, у смислу члана 87 Закона о планирању и изградњи ( “Службени гласник РС”, бр.47/03 и 34/06) - у висини средстава уложених за прибављање тог земљишта.

Уколико је предмет преноса уговором између правног претходника тужиоца као купца с једне стране и правних претходника тужених-противтужилаца, сада пок.ДД и сада пок.ЂЂ као продаваца с друге стране, био грађевински објекат, купац средства за прибављање земљишта није уложио, док је у случају да је уговор био симулован и да је прикривао да је предмет преноса право коришћења, такав промет, из разлога горе наведених не би био дозвољен, па исти не би могао произвести правне последице прописане одредбом члана 43а Закона о експропријацији (“ Службени гласник РС”, 53/95, бр.20/2009), већ само последице ништавости прописане одредбом члана 104 ЗОО.

При том ће првостепени суд имати у виду да иако суд није везан правним основом који у погледу својих захтева странке истичу ( тужилац у погледу тужбеног а противтужилац у погледу противтужбеног захтева), а како је то прописано одредбом члана 192 став 4 ЗПП, јесте изнетим чињеничним тврдњама које упућују на одређени правни основ, јер је суд дужан да размотри и утврди само чињенице које су странке изнеле ( члан 7 став 2 ЗПП). У том смислу имаће у виду да тужилац свој захтев за исплату тржишне вредности парцеле заснива на чињеницама да су споразум о накнади од 13.02.2015. године закључили међу собом правни претходници тужених-противтужилаца и тужени “ Коридори Србије”, иако је у признаници као потврди о исплати цене из уговора о купопродаји наведено да продавци не могу ништа потраживати у вези парцеле која је продата по било ком основу, као и да уколико дође до експропријације наведеног земљишта право на накнаду припада купцу, те ће, а у склопу свега изнетог, дати јасне и образложене разлоге о дозвољености оваквог обавезивања уговарача.

При свему томе, имаће у виду да је могућност изношења нових чињеница и нових доказа на новој главној расправи ограничена одредбом члана 398 став 3 ЗПП.

Такође, имаће у виду и то да тужилац-противтужени није лице које је означио првостепени суд у уводу побијане пресуде јер је у међувремену дошло до промене пословног имена тужиоца који је у регистру Агенције за привредне регистре уписан као Аутосрбија акционарско друштво за промет моторним возилима, деловима и прибором Београд-Вождовац, о чему је обавестио суд поднеском од 12.3.2020. године и о томе доставио доказ.

Председник већа-судија  
Зорица Булајић,с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић